

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Μ. CORDAY

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΟΥ ΖΑΝ

Α και το άμαξι του ταχυδρομείου, είπε ή κυρία Έλουτ. Άρρωσθήσε πολύ. Είνε δύο ή ώρα.
 Άπ' τού παράθυρό της παρακολουθούσε την κίνησι του δρόμου. Ήταν ή μοναδική της διασκέδασι στη μικρή αυτή πόλι που ζούσε τόσα χρόνια μαζί με τον άντρα της, γέρο συνταξιούχο. Τό καλοκαίρι κάνανε κάπου-κάπου κανένα μικρό περίπατο, τόν χειμώνα όμως κλεινότανταν μέσα. Αυτή, κοντά στο παράθυρο, έβλεπε κάλτσα. Αυτός, δίπλα στο τζάκι, διάβαζε ή μισοκοιμότανε.
 Τά χρόνια κωλούσανε έτσι τού ένα έπειτ' άπ' τού άλλο, χωρίς ωστόσο να νοιώθουνε πως γεργάνε. Κι' όμως είχανε κι' οι δύο περάσει τά έξήντα. Είχανε ζωώσει, είχανε κερτυριάσει. Καί τά μάτια τους είχανε τόσο πολύ άδυνατίσει, ώστε φρούσανε πειά διαρκώς τά μεγάλα ματογυάλια τους. Τ' άφταν τή νύχτα δίπλα στο μαξιλάρι τους και τά ξαναπαίρνανε τού πρωί. Χωρίς αυτά δέν μπορούσανε πειά να διακρίνουν τίποτα.
 Ή μέρες τους περνούσανε ήσυχά κι' εύτυχημένα, ως πού ο ξαφνικός γάμος τού Ζάν, έγινε άφορη ή άρχισή ή γκρίνια μεταξύ τους.

Στήν πόρτα τώρα φάνηκε ή ύπηρετρια, φέρνοντας τις έφημερίδες τού κυρίου Έλουτ κι' ένα γράμμα γιά τή γυναίκα του. Ή κι. Έλουτ τού άνοιξε, έσκυψε και διάβασε τήν ύπογραφή κι' έπειτα γύρισε στον άντρα της:

— Είνε άπ' τόν Ζάν, τού είπε διστακτικά και φοβισμένα.

Ο άντρας της δέν απάντησε. Δέν μπορούσε ακόμα να συχωρήσει τόν γιού του κι' αυτό ποίνανε. Ένας καλλιτέχνης διάσημος, με μέλλον λαμπρό, από μα τόσο καλή οικογένεια, να πάη να παντρευτή σε ήλικία τριάντα χρονών με μα μικρή δακτυλογράφο!...

Όχι, ο κ. Έλουτ δέν τόν συχωρούσε. Θα μού πητε τώρα ότι ο Ζάν είχε πριν άπ' τού γάμο του ένα παιδί κι' αυτή τή δακτυλογράφο κι' ότι φέρθηκε συνεπώς σαν τίμιος άντρας... Ναι, αλλά ποιός τού είχε να κάνει παιδά με τις φιλενάδες του; Μήπως είν' έξ άλλου και βέβαιος ότι αυτός είναι ο πατέρας τού παιδιού; Μα δακτυλογράφος μπορεί νάχη κι' άλλους φίλους. Γιατί όχι;...

Όχι, αυτά κάνανε τόν γέρο Έλουτ να μη θέλη να δη τού έγγονάκι του. Ο Ζάν πήγαινε κάπου-κάπου στην επαρχία κι' έβλεπε τους γονείς του. Έφαινε όμως πληγωμένος άπ' τήν ψυχρή συμπεριφορά τού πατέρα του.

Ή κυρία Έλουτ πονούσε βαθείά γιά δλ' αυτά. Πονούσε τόσο πολύ να γνωρίση τού έγγονάκι της, τόν Πετρόκη της!... Δέν τόν είχε δει ποτέ. Τό Παρίσι ήτανε τόσο μακριά! Ποιός φερές είχε προσπαθήσει να μαλακώση τόν άντρα της. Μα με τις πρώτες λέξεις πού τούλεγε, αυτός θυμώναε τόσο, πού άνοχηζότανε να σταματάη τή συήτησι.

Τώρα ο Πετρόκης ήταν έξη χρονών άγοράκι... Ή κ. Έλουτ είχε δει μά φωτογραφία του. Τής τήν είχε δείξει ο Ζάν χρονιά και βιαστικά. Δέν θα τού έβλεπε λοιπόν ποτέ, δέν θα τού έσφιγγε στην άγκαλιά της πριν πεθάνει, τού παιδάκι τού Ζάν της, τόν μικρό έγγονό της;...

Έξαφνα, καθώς ή κ. Έλουτ διάβαζε τώρα τού γράμμα τού Ζάν, έβγαλε τά ματογυάλια της, τά σκούπισε, τά ξαναφόρεσε κι' έσκυψε περισσότερο πάνω στο έπιστολόχαρτο... Όχι, δέν είχε γελαστεί... Ο Ζάν τής έγραφε πως θαρχότανε τού βράδυ μαζί με τόν Πετρόκη.

Ήταν ή τελευταία άπόπειρα αυτή, γιά να μαλακώση ή καρδιά τού γέρο Έλουτ. Τό παιδάκι ήτανε τόσο γλυκό, τόσο χαδάκιμο! Θα ριχνότανε λοιπόν στο λαμό τού παπιού του κι' αυτός δέν θα μπορούσε να κάνει άλλως. Θα συγκινοότανε, και θα συγκινοότανε βαθείά, άπ' τά χάδια τών δύο μικρών χειρών τού έγγονού του. Μα, ωστόσο, ή κυρία Έλουτ νόμισε πως θύτανε καλύτερο να προσδοτήση τόν άντρα της. Τόν ήξερε καλά. Ήταν πεισματάρης. Και δέν θα τού συχωρούσε ίσως έναν τέτοιο αϊφνιδισμό, μια τέτοια κστεργαρία. Θάπνιγε άμέσως μέσα του τή φωνή τής καρδιάς του και θ' άργιευε. Ποιός ξέρει;...

Έπρεπε λοιπόν να τόν προετοιμάση. Πώς όμως; Δέν είχε τολμήσει ποτέ ως τώρα να μιλήση μαζί του, γιά τού ζήτημα αυτό κι' ύποχωρούσε πάντα στις πρώτες του λέξεις, ξέροντας από πριν πως θάβγαινε νικημένη. Μολταταύτα σκέφτηκε ν' άρηση τού γράμμα τού Ζάν άνοιχτό πάνω στο τραπέζι της και να πιάση άμέσως κουβέντα με τόν άντρα της.

— Ο Ζάν είναι καλά, τού είπε σε μια στιγμή.

— Ασφαλώς!... Άφού σου γράφει, θα πη πως δέν είναι άρρω-

στος, απάντησε άπότομα ο γέρος.

— Θάρθη άπόψε...

— Καίτηρον του είναι νωρθή.

— Μα... θέλει... να μην έλθη μόνος του.

Ή έφημερίδα πού διάβαζε ο γέρος χαμήλωσε, άφίνοντας να φωνή τού ξαφνιασμένο πρόσωπο τού κ. Έλουτ. Τά μάτια του λάμπανε πίσω από τά στρωγγυλά ματογυάλια του.

— Πώς; Ποιός θα τόν συνοδέψη; ρώτησε.

— Ο μικρός του Πέτρος.

— Αυτό δέν θα γίνη ποτέ, φώναξε θυμωμένος ο γέρος, ποτέ...

Ή γυναίκα του άναστενάξε:

— Γκαστόν, έτσι σκληρός λοιπόν θα είσαι πάντα;

— Δέν είμαι καθόλου σκληρός, έκανε ζωηρά εκείνος. Ο Ζάν με πλήγωσε βαθείά, περιφρονώντας τή θέλησί μου, καταστρέφοντας τή ζωή του. Δέν μπορώ να τού ξεχάσω. Για μένα ο γάμος του είναι σαν να μην έγινε. Αυτό είναι βέβαια καλύτερο έκ μέρους μου, παρά τού να μάλωνα όριστικά μαζί του.

Μά αυτή τή φορά ή κ. Έλουτ δέν ύποχώρησε:

— Έσύ, έσύ, πάντα έσύ, τού είπε. Δέν μιλάς παρά γιά τόν έαυτό σου. Κι' έγω; Δέν με λογαριάζεις έμένα; Δέν πονώ έγω; Δέν είναι τρομερό γιά μα γιαγιά, να μη μπορή να σφιξη στην άγκαλιά της τού έγγονάκι της;

— Έπρεπε, μού φαίνεται, να πάρης τού δικού μου μέρος κι' αυτή τήν ύπόθεσι, μουχμούρισε ο γέρος θυμωμένος. Ο Ζάν μās πρόσβαλε και τούς δύο μας.

— Μη μιλάς έτσι σκληρά, Γκαστόν. Μην έπιμένεις. Δέν μπορώ να μη βλέπω τού παιδί τού παιδιού μου. Έμεις ή γυναίκες δέν έχουμε κανένα έγωϊσμό όταν αγαπάμε. Ναι, έτσι είναι, Γκαστόν, πρέπει να συχωρήσης τόν Ζάν. Κι' αυτόν και τή γυναίκα του και τού παιδί του...

— Μαριέττα! φώναξε άδυστηρά ο κ. Έλουτ.

— Άσε με να τελειώσω, Γκαστόν. Δέν υπορείς να προφασιστής πειά πως ντρέτεσαι τόν κόσμο. Δέν έχουμε πειά συγγενείς, ούτε και φίλους. Όλοι πεθάνανε. Κι' έμεις γεράσαμε, φτωχέ μου Γκαστόν, γεράσαμε... Δέν έχουμε πειά κανένα γιά ν' αγαπάμε, κανένα γιά να μās αγαπάη. Κι' όμως άποδοχνηεις τά χάδια τού παιδιού αυτού, τού έγγονιού σου.

— Ποιός σουπε πως είναι έγγόνι μας;

— Και σύ με τί δικαιώμα άμφιβάλλεις; Πώς τού άπαρνέσαι χωρίς να τού γνωρίσης; Ποιός ξέρει αν δέν ξαναβρής στο πρόσωπό του τόν Ζάν μας, όταν ήταν μικρούλης;...

Τήν είχανε πλημμυρήσει τά δάκρυα κι' έβγαλε τά γυαλιά της γιά να σκουπίση τά μάτια της... Ο κ. Έλουτ, συγκινημένος επίσης, είχε βγάλε και τά δικά του γυαλιά, πού είχαν άρχισει να θολώνουν. Είνε τόσο σπάνια τά γεροντικά δάκρυα...

Μερικά δευτερόλεπτα σιωπής πέρασαν. Έξαφνα ο κ. Έλουτ μουχμούρισε νευριασμένος:

— Διάβολε!... πού έχωσα τά γυαλιά μου;... Μήπως τά είδες, Μαριέττα;

— Έχασα κι' έγω τά δικά μου, άποκρίθηκε ή κ. Έλουτ. Πού είσαι, Γκαστόν;

Με τά χέρια τεταμένα μπροστά, προχωρούσανε ψάχνοντας μέσα στο δωμάτιο, πού είχε άρχισει να σκοτεινιάη... Έξαφνα συναντήθηκαν. Τότε σφίξανε ο ένας τά χέρια τού άλλου, σαν νάχανε περάσει κάποιο μεγάλο κίνδυνο, κι' ή κ. Έλουτ είπε σιγά:

— Βλέπεις, Γκαστόν;... Γεράσαμε πειά, καλέ μου σύντροφε... Είμαστε μόνι, κατόνομο στον κόσμο... Κράτησε πειά κοντά σου τόν Ζάν και... τού παιδί του... Άφησε να σου τόν φέρη άπόψε τόν Πετρόκη, καλέ μου Γκαστόν...

— Έλα, άς είναι, ψυθύρισε συγκινημένος ο κ. Έλουτ. Άς τόν φέρει... Θα μās βρη και τά γυαλιά μας ο μικρούλης...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Τού γκαστόνι πρὸς τόν τζαμπατζήν τού έξοχικού καφενείου:

— Τί παίρνει ο κύριος;

Ο τζαμπατζής, ξεπλωμένος σε τέσσερες καρέκλες:

— Δέν βλέπεις; Τόν... αέρα μου!

***

Ένα γκατροκό τής έποχής.

— Γιατρέ μου, ή κόρη μου δέν ξέρω τί έχει. Είνε λίγο καιρός τώρα πού έχει χάσει τά χρώματά της. Τί συμβουλεύετε να κάμω;

Και ο γιατρός:

— Άπλούστατα, κυρία μου, να τής... αγοράσετε άλλα!